

Jonathan Edwards

SYNDARE I HÄNDERNA PÅ EN ARG GUD

S Y N D A R E
I HÄNDERNA PÅ EN
ARG GUD

Jonathan Edwards

Originalets titel: *Sinners in the Hands of an Angry God*

Jonathan Edwards

Svensk utgåva, översättning och omslag © 2024 Daniel Lundgren, Eklogé

Tryck: Libri Plureos GmbH, Hamburg, Tyskland

ISBN 978-952-65110-4-7 (mjuka pärmar)

ISBN 978-952-65110-5-4 (EPUB)

Bibelcitat kommer från Svenska Folkbibeln 2015 om inte annat anges. Asterisk

(*) indikerar alternativ översättning baserad på grundtexten.

SYNDARE I HÄNDERNA PÅ EN ARG GUD

JONATHAN EDWARDS

Enfield, Connecticut

8 juli 1741

FEMTE MOSEBOKEN 32:35

*TIDEN DÅ DERAS FOT SKA
VACKLA.*

I. UTLÄGGING

I denna vers hotar Guds hämnd de onda otroende israeliterna, som var Guds synliga folk och som levde under nådens medel; men som trots alla de underbara gärningar som Gud gjort mot dem, ändå förblev, som uttrycks i vers 28, rådlöst, utan förstånd; och som under all himlens skötsel bar fram besk och giftig frukt; vilket nämns i verserna 32 och 33.

Uttrycket som jag valt för min text – *tiden då deras fot ska vackla* – tyder på följande saker angående det straff och den undergång som dessa ogudaktiga israeliter riskerade att utsättas för.

1. Att de alltid riskerade att gå under, liksom en som står eller går på hala ställen alltid riskerar att falla. Detta antyds av det sätt på vilket deras undergång kommer över dem, framställt som att deras fot vacklar.

Detsamma uttrycks i Psalm 73:18: *Du ställer dem på det hala, du störtar dem i fördärvet.*

2. *Att de alltid riskerade plötslig oväntad undergång.* Liksom den som går på hala ställen konstant riskerar att falla – han kan inte för ett ögonblick förutse om han kommer stå eller falla i nästa stund – och när han väl faller, faller han på en gång, utan varning. Detta uttrycks också i Psalm 73:18–19: *Du ställer dem på det hala, du störtar dem i fördärvet. Hur plötsligt ska de inte gå under!*

3. *En annan sak som antyds är att de är benägna att falla av sig själva,* utan att kastas omkull av någon annans hand. Precis som den som står eller går på hal mark inte behöver någonting annat än sin egen tyngd för att falla omkull.

4. *Anledningen till att de inte redan fallit, och inte faller just nu, är enbart för att Guds bestämda tid inte kommit.* För det är sagt, att tiden – denna bestämda tid – kommer ”då deras fot ska vackla”. Sedan ska de utlämnas till att falla, där de lutar av sin egen vikt. Gud kommer inte att hålla dem uppe på det hala längre, utan kommer släppa dem; och då, i samma ögonblick, kommer de att falla i fördärvet; precis som den som står på en så hal och sluttande mark på kanten till en avgrund att han inte kan stå själv, faller omedelbart till sin undergång när man släpper taget om honom.

Iakttagelsen som jag nu vill betona utifrån dessa ord är:

II. LÄRA

*Ingenting håller ogudaktiga människor
utanför Helvetet för ett ögonblick, annat
än Guds eget välbehag.*

Med Guds eget välbehag menar jag hans suveräna välbehag – hans egen goda vilja – som inte tvingas av någon skyldighet, inte hindras av någon som helst svårighet. Utöver Guds rena vilja, om än i allra lägsta grad – eller i något som helst avseende – finns det någon hand som bevarar ogudaktiga människor ett enda ögonblick.

Sanningen i denna iakttagelse framgår av följande beaktanden.

1. Gud saknar inte kraft att kasta ogudaktiga människor i Helvetet vilket ögonblick som helst. Människohänder kan inte vara starka när Gud reser sig: de starkaste har ingen kraft att motstå honom, inte heller kan någon rädda ur hans hand.

Han är inte bara mäktig att kasta ogudaktiga människor i Helvetet, utan han kan göra det med största lätthet. Ibland kan en jordisk makthavare ha stora svårigheter med att underkuva en upprorsmakare, som har funnit sätt att befästa sig själv, och har gjort sig stark genom att samla ett stort antal anhängare. Men så är det inte med Gud. Det finns ingen fästning som ger något skydd från Guds makt. Även om man går hand i hand och mängder av Guds fiender går samman och förenar sig, slås de enkelt i spillror; de är som stora högar av lätta agnar för stormen, eller stora mängder av torr halm för slukande lågor. Vi finner det lätt att trampa på och krossa en mask som vi ser kräla

på marken, och lika lätt som det är för oss att klippa eller bränna av en fin tråd som någonting hänger i – lika lätt är det för Gud när han vill störta sina fiender i Helvetet. Vilka är vi att tro att vi kan bestå inför honom, för vilkens tillrättavisning jorden skälver, och för vilken klipporna slungas ned?

2. *De förtjänar att kastas i Helvetet.* Gudomlig rättvisa står aldrig i vägen, den protesterar inte emot att Gud skulle använda sin makt vilket ögonblick som helst för att förgöra dem. Ja, i själva verket ropar rättvisan högt efter att deras synder får sitt eviga straff. Gudomlig rättvisa säger om trädet som bär sådana Sodoms druvor: *Hugg bort det! Varför ska det få suga ut jorden?* (Lukas 13:7). Den gudomliga rättvisans svärd svingas ständigt ovanför deras huvuden, och det är ingenting annat än den godtyckliga barmhärtighetens hand, och Guds rena vilja, som håller det tillbaka.

3. *De är redan under ett dom om evig fördömmelse till Helvetet.* De förtjänar inte bara rättvist att störtas ner dit; utan domen från Guds Lag, denna eviga och oföränderliga måttstock på rättfärdighet som Gud har satt mellan sig själv och människosläktet, har gått ut över dem; de är alltså redan givna åt Helvetet. Johannes 3:18: *den som inte tror är redan dömd.* Alltså hör varje oomvänd människa hemma i Helvetet; det är hennes plats; därifrån kommer hon – Johannes 8:23: *Ni är nerifrån* – och dit är hon ämnad; det är den plats som rättvisan, och Guds Ord, och oföränderliga lag, tilldelar henne.

4. *De är nu föremål för just den Guds ilska och vrede som uttrycks i Helvetets plågor.* Och orsaken till att de inte far ner till Helvetet, ögonblick för ögonblick, är inte för att Gud, i vars makt de är, inte just då är väldigt arg på dem; lika arg som han är på många av de eländiga varelser som just nu plågas i Helvetet, och som där känner och utstår hans stränga vrede. Ja, Gud är mycket argare på mängder som nu är på jorden, ja, otvivelaktigt på många som är i denna församling just nu, som, mycket väl känner sig lugna till mods, än vad han är på många av de som nu befinner sig i Helvetets lågor.

Så det är inte för att Gud inte tar notis om deras ondskas, och inte tar illa upp av den, som han inte släpper loss sin hand och hugger av dem. Gud är inte helt och hållet sådan som de själva är, även om de föreställer honom så. Guds vrede brinner mot dem, deras fördömelse slumrar inte, avgrunden är förberedd, elden är iordningställd, smältugnen är nu het, redo att ta emot dem, lågorna rasar nu och glöder hett. Det flammande svärdet är vässat, och hålls över dem, och avgrunden har öppnat sin mun under dem.

5. *Djävulen står redo att kasta sig över dem och ta dem som sina egna,* i den stund Gud ger honom tillåtelse. De tillhör honom; han har deras själar i sin ägo, och under sitt välde. Bibeln framställer dem som hans "ägodelar" (Lukas 11:21). Djävlarerna iakttar dem; de är dem alltid nära, på deras högra sida. De står och väntar på dem, som giriga, hungriga lejon som ser sitt byte och väntar på det, men som för tillfället hindras. Om Gud skulle dra bort sin hand, som tyglar dem,

skulle de på en gång flyga på dessa stackars själar. Den gamle ormen gapar efter dem; Helvetet spärrar upp munnen för att ta emot dem; och om Gud tillät det, skulle de hastigt uppslukas och gå förlorade.

6. *I ogudaktiga människors själar regerar sådana helvetiska drivkrafter*, som redan nu hade kunnat tändas och blossa ut i Helveteslågor, om det inte vore för Guds tyglar. Det ligger i själva naturen hos köttsliga människor en grund för Helvetets plågor: det finns sådana fördärvade drivkrafter, som är vid regerande makt i dem, och fullt äger dem, som är frön till helveteseld. Dessa drivkrafter är verksamma och kraftfulla, och oförbätterligt våldsamma till sin natur, och om det inte vore för Guds tyglande hand över dem skulle de snart bryta ut. De skulle flamma upp på samma sätt som samma fördärv, samma fiendskap, gör i redan fördömda själers hjärtan, och de skulle förorsaka samma plågor i dem som de gör i dessa.

De ogudaktigas själar jämförs i Skriften med ett upprört hav (Jesaja 57:20). För närvarande tyglar Gud deras ondska med sin mäktiga kraft, som han gör med det upprörda havets rasande vågor, när han säger ”Hit men inte längre”; men om Gud skulle ta bort denna tyglande makt, skulle den snart välla fram.

Synden är själens undergång och elände; den är destruktiv till sin natur, och om Gud skulle lämna den otyglad skulle ingenting annat behövas för att göra själen helt och hållet eländig. Människohjärtats fördärv är någonting som är omåttligt och gränslöst i sitt raseri; och så länge onda människor lever här är det som eld instängd av Guds inskränkningar, så att den,

om den släpptes ut, skulle tända eld på hela naturens gång. Och Eftersom hjärtat nu är ett syndens näste, så skulle synden, om den inte tyglades, genast förvandla själen till en brinnande ugn, eller en smältugn med eld och svavel.

7. Det är ingen säkerhet för onda människor för ett ögonblick, att det inte finns några synliga sätt att dö i närheten. Det är ingen säkerhet för en oandlig människa att hon nu är i god hälsa, och att hon inte förstår hur hon nu omedelbart skulle lämna världen till följd av någon olycka, och att det inte finns någon synlig fara i något avseende i hennes fall. Världens talrika och fortsatta erfarenheter genom alla tider, visar att detta ändå inte är något bevis för att en människa inte skulle vara ända ute på randen till evigheten, och att nästa steg inte kommer att landa i en annan värld.

De osynliga, oanade vägarna och sätten på vilka människor plötsligt kan lämna denna värld är otaliga och ofattbara. Oomvända människor går över Helvetets avgrund på ett ruttet täcke, och det finns otaliga ställen i detta täcke som är så svaga att de inte kommer bära deras vikt, och dessa ställen syns inte. Dödens flygande pilar syns inte ens om de flyger mitt på ljusa dagen; inte ens den skarpaste blick kan urskilja dem. Gud har så många outgrundliga sätt att ta onda människor ur världen och skicka dem till Helvetet på, att det inte finns någonting som får det att verka som att Gud skulle ha behov av att bekosta ett mirakel eller gå ur sin normala försyns väg, för att förgöra någon ond människa, när som helst. Alla medel som finns för syndare att lämna världen är

i Guds händer och helt och hållet underkastade hans makt och beslut. Det beror inte alls mindre på Guds rena vilja huruvida syndare vid något ögonblick ska gå till helvetet, än om inga medel alls används eller är inblandade i frågan.

8. *Oandliga människors försiktighet och omsorg om att bevara sina egna liv, eller andras omsorg för att bevara dem, håller dem inte säkra för en sekund.* Detta bär också Guds försyn och allmän erfarenhet vittnesbörd om. Det finns så klara bevis för att människors egen visdom inte säkrar dem från döden; att om det vore annorlunda, skulle vi se skillnad mellan de visa och kloka människorna i världen och andra, med avseende på deras benägenhet till tidig och oväntad död; men hur ligger det egentligen till med den saken? Predikaren 2:16: *Hur dör den vise? Som dåren!*

9. *Alla de besvär och knep onda människor tar sig till med för att undkomma Helvetet, medan de fortsätter förkasta Kristus, och så förblir onda människor, säkrar dem inte från Helvetet för ett ögonblick.*

Nästan varje oandlig människa som hör talas om Helvetet, smickrar sig själv med att hon ska kunna komma undan det; hon förlitar sig på sig själv för sin egen säkerhet; hon smickrar sig själv med vad hon har gjort, med vad hon nu gör, eller vad hon tänker göra. Varje människa lägger upp i sina tankar hur hon ska undkomma fördömelse, smickrar sig själv med att hon allt har klurat ut någonting bra för sig själv och att hennes listiga planer inte kommer att misslyckas.

Den 8 juli 1741 höll Jonathan Edwards sin berömda predikan *Sinners in the Hands of an Angry God* i Enfield, Connecticut. I denna gripande och kraftfulla predikan skildrar Edwards Guds rättfärdiga vrede och Helvetets fruktansvärda verklighet. Målet var att väcka sina åhörare till en djup insikt om hur allvarligt det är att leva i synd utan omvändelse. Medan han på sitt typiska sätt, lugnt och stilla läste upp predikan för församlingen, verkade Guds Ande så starkt genom förkunnelsen att många drabbades av kraftig syndanöd och brast ut i högljudda rop och tårar, och ropade: "Vad måste vi göra för att bli frälsta?"

Jonathan Edwards (1703–1758) var en av de mest framstående och inflytelserika teologerna i Amerikas historia. Han spelade en central roll under den stora väckelsen på 1700-talet, en period av intensiv religiös uppvaknande i Nordamerika, känd som The First Great Awakening. Edwards var en briljant predikant och filosof som genom sina kraftfulla predikningar och skrifter bidrog till att forma den evangeliska rörelsen i Amerika. Hans teologi betonade Guds suveränitet, människans syndfullhet och behovet av personlig omvändelse.

Syndare i händerna på en arg Gud, som fortfarande är en av de mest kända predikningarna i amerikansk historia, återspeglar både Edwards djupa teologiska insikt och hans förmåga att tala till människors samvete på ett gripande sätt. Hans verk och predikningar fortsätter att influera kristen teologi och väckelsearbete än idag.

